

Kr., kan der selvfølgelig godt disputeres om, og det vil i et Udvalg kunne være Genstand for Overvejelse, om man kan sætte dette Tilskud lavere. Men efter de foreliggende Regnskaber maa jeg indrømme, at der ikke er stor Sandsynlighed for, at man, i hvert Fald med nogen Nytte, kan sætte Tilskuddet lavere end til de 125,000 Kr. Vi maa huske paa, at skulle vi opnaa nogen, om jeg saa maa sige, moralsk Betryggelse for, at Tilskuddet ikke bliver større, end det er foreslaaet i Lovforslaget, nytter det jo ikke, at vi gaa saa langt ned, at vi saa at sige paa Forhaand ere klare over, at der vil kræves yderligere Tilskud. Saa ere vi slet ikke naaede videre, end vi vare, medens vi havde Budget med Balance paa Finanslovsforslaget, og saa kunde vi egentlig lige saa godt være blevne ved det bestaaende. Jeg finder derfor i Overensstemmelse med Lovforslaget, at der er Grund til at give, hvad vi maaske kunne blive enige om er et nogenlunde rimeligt Tilskud i de 5 Aar for at se, om Teaterstyrelsen, kan vi vel sige, virkelig i det Tidsrum kan præstere, hvad den skal, og klare sig med det Tilskud. Man har da større Ret til at forlange det og forudsætte det. Og helt uden Kontrol med Tilskuddet er Staten for saa vidt ikke, som det jo ligger i Ministerens Haand at afskedige eller antage Bestyrelsen eller Chefen for Teatret, og det jo selvfølgelig altid vil være saadan, at det er Ministeren, der har Indseende med, hvordan Teatret i øvrigt drives, saaledes som det jo ogsaa er for Tiden.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, i hvert Fald foreløbig. Jeg tror, der er Grund til for Tinget at være tilfreds med at komme til en, om endog saa kun foreløbig, Ordning af et Spørgsmaal, der har voldet os mange Kvaler og Bryderier. Jeg gaar ud fra, at saavel Ministeren som Tinget vil benytte de 5 Aar til at klare sig, hvad der efter dette Tidsrum maatte være den heldigste Ordning af Teaterspørgsmaalet, hvad enten man nu kommer til, at man opgiver at drive det for Statens Regning, eller om vi maaske kunne naa til at drive det billigere, naar vi i øvrigt kunne faa en fornuftig Styrelse, billigere end der i dette Forslag forudsættes, at det kan drives. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling saavel i det høje Ting som senere i Udvalget.

Berntsen: Det foreliggende Lovforslag peger jo i og for sig ikke i den Ret-

ning, som Folketinget hidtil har ønsket at gaa. Thi man har her i Tinget nu i en Række af Aar med stor Styrke hævdet, at enhver Statsinstitution skal have sit Budget paa Finansloven, for at Tinget og dets Finansudvalg saavel som Rigsdagen i det hele kan have Lejlighed til at øve Kontrol og Indseende med, hvorledes alle den enkelte Statsinstitutions økonomiske Anliggender ledes og styres. Det foreliggende Lovforslag gaar i en anden Retning, det gaar jo ud paa, at man nu skal stryge Teatrets Budget af Finansloven og affærdige Forholdet mellem Staten og det kongelige Teater med et fast, aarligt Tilskud, foreløbig for et Tidsrum af 5 Aar. Naar jeg imidlertid agter at stemme for dette Forslags videre Fremme og anbefaler det til velvillig Behandling i et Udvalg, er det, fordi jeg med den ærede Minister er enig i, at den nuværende Tilstand er det absolut uforsvarligt at opretholde. Forholdet er jo det, at Teaterbudgettet vel er opført paa Finansloven, men det er opført paa en saadan Maade, at man fra alle Sider er enig i, at det holdes ikke, og det kan ikke holdes. Man opfører et Budget paa Balance, man beregner en Indtægt, som ikke faas, og man beregner, at Indtægt og Udgift skulle balancere, medens man Aar for Aar ser, at Teatrets Regnskab slutter med et betydeligt Underskud, som Staten betaler. Dette er jo i høj Grad demoraliserende og en Tilstand, som det er uforsvarligt at bibeholde. Thi nu er det kongelige Teater en Slags Stat i Staten: man kan gøre Underskuddet saa stort, man vil, der er ingen, der staar til Ansvar, Staten har at betale, og Staten betaler. Der er derfor al Grund til at overveje, om man ikke kan komme ind paa en anden Vej og skabe andre betryggende Former for Forholdet mellem det kongelige Teater og Statskassen. Det, der her foreslaas af den højtærede Minister, betragter jeg som et Forsøg, der i og for sig intet foregriber med Hensyn til en endelig fremtidig Ordning af disse Forhold, men vi lægge ved dette Forslag Ansvar, det hele og fulde Ansvar over paa Teaterstyrelsen, og der levnes den højtærede Minister og Rigsdagen Tid til i de 5 Aar, hvori dette Forhold skal bestaa, at overveje, hvilke Veje man i Fremtiden kan gaa for at komme ind paa mere rimelige Forhold. Jeg vilde da anse det for ret naturligt, at man stræber hen til i Fremtiden at indrette det kgl. Teater til, hvad det er bestemt til at være, en Skuespilplads for det reciterende Skuespil. Dersom